Aventurile submarinului DOX

121

Taina lui Elliott

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 121

TAINA LUI ELLIOT

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
ÎN LUDERITZBUCHT

DOCTORUL BERTRAM urmă să povestească:

— Drumul de la Brakwasser până aici a fost foarte interesant – zise Marian, când coborârăm din tren la Luderitzbucht – până la Kukub minunatele peisaje cu parcuri şi savane, apoi deşertul fără apă al Namib-ului şi, la urmă, dunele de nisip rătăcitor de aici, în al căror nisip fierbinte se găsesc diamante.

Marian se opri deodată şi se-ntoarse după un bărbat bătrân, care trecuse pe lângă noi. Apoi zise, dus pe gânduri:

— Unde am mai văzut eu pe omul ăsta? Nu poate fi mult de atunci.

— Aduce pe departe cu scriitorul Carol May[1], ale cărui romane pentru tineret sunt citite în lumea întreagă, îmi dădui eu cu părerea.

— Da, ai dreptate – încuviinţă Marian – există o oarecare asemănare. Acum îmi aduc chiar aminte unde l-am văzut: într-o revistă ilustrată din Mozambic. Ia stai... care-i numele lui? Se spunea acolo că e unul din cei mal bogaţi oameni din Sud-Vest şi, dacă nu mă-nşel, e proprietarul celor mai mari mine de diamante.

— Aşa e, acum îmi amintesc şi eu. E James Elliott. Cică ar fi descoperit mine foarte bogate în Namib.

— Întocmai! încuviinţă Marian. Dar acum nu făcea deloc impresia că e unul din cei mai bogaţi oameni; pare foarte abătut. Poate că are griji mai mari decât cel din urma lucrător din minele sale.

— În sfârşit, ce ne pasă nouă! zisei eu. Mai bine să ne informam când putem pleca. Am îndurat destule în Africa, de când am călcat pe pământul ei, la Loanda. Mie dor iarăşi de India, unde ne aşteaptă mulţi cunoscuţi.

— De aici nu vom găsi prea curând un vapor potrivit – zise Marian – cel mai nimerit lucru ar fi să luăm un vas de coastă, până la Swakopmund. Acolo ancorează marile transatlantice.

— Bine, atunci să ne informăm chiar îndată. Poate că nici nu e nevoie să rămânem aici.

— Peste noapte vom rămâne în orice caz – îi răspunse Marian – ni s-a recomandat hotelul Franke.

— Să luăm o trăsură şi să ne ducem la hotel.

— Nu e nevoie, mergem pe jos. Nu e prea departe, pe cât ştiu.

Pongo îşi cumpărase în Brakwasser un costum din pânză albă

[1] Este vorba de Karl May.

şi-şi lăsase acolo suliţa, deoarece ar fi bătut la ochi în Luderitzbucht.

Ajunserăm curând la hotel şi luarăm doua odăi. Patronul ne salută foarte călduros şi făgădui să se intereseze imediat de posibilitatea de a ne urma drumul.

Ne spălarăm niţel, apoi intrarăm în restaurant, ca să cinam. Franke luă loc la masa noastră şi ne istorisi lucruri interesante despre viaţa din colonie.

Cam pe la miezul nopţii mai intră un client în restaurant. Era James Elliott, bogatul proprietar de mine. Salutând scurt, trecu pe lângă noi ca să se aşeze în colţul cel mai retras al sălii şi atunci băgai de seamă că chipul său era foarte răvăşit. Întrebai în şoaptă pe hotelier:

— Dar ce are James Elliott, domnule Franke? Face o impresie foarte ciudată.

— Da, asta ne-a bătut la ochi şi nouă, tuturor de aici – răspunse hotelierul – Elliott locuieşte într-o casă frumoasă pe care şi-a clădit-o pe Insula Balenei. Până mai acum un an mai primea adesea lume la el, dar deodată a devenit foarte retras. Şi-a părăsit prieteni şi cunoscuţi şi acum e singuratec de tot. Şi altminteri s-a schimbat mult omul acesta; chipul său, care, cu toată vârsta lui înaintată şi a îndelungatei şederi la Tropice, părea încă tineresc – a început să se zbârcească dintr-odată, iar părul i-a încărunţit aproape peste noapte. Trebuie să i se fi întâmplat ceva cu totul deosebit.

— Vezi, Robert – interveni Marian – îţi spuneam eu astăzi, când l-am zărit în gară, că o fi având mai multe griji decât cel din urmă dintre servitorii săi.

— Ah, aţi pomenit de servitori… tocmai îmi vine în minte că i-a concediat brusc pe toţi – zise Franke – acum nu sunt în casa lui decât oameni de culoare, mai cu seamă corcituri. Intendentul lui e o corcitură uriaşă, care trebuie să fi venit încoace dintr-o ţară străină.

— Foarte ciudat! făcu Marian, îngândurat. Ce l-o fi îndemnat pe bogătaşul aceia să-şi schimbe viaţa din temelie? Trebuie şi fie vreo pricină destul de însemnată care să hotărască această schimbare.

— Tot oraşul şi-a frământat zadarnic mintea cu privire la asta – zise Franke – dar fireşte, nu se pot face decât presupuneri. Ce s-o fi întâmplat în realitate cu el, nu ştie nimeni.

— La urma urmei, nici nu priveşte pe nimeni răspunse Marian. Dar pe mine tot m-ar interesa să aflu ceva despre el. E căsătorit?

— De zece ani e văduv, nevastă-sa a murit de malaria, pe care

a contactat-o cu prilejul unei călătorii spre Okabandja. Fiică să era atunci în vârstă de paisprezece ani şi el s-a grăbit s-o trimită afară din ţară, la nişte rude. De atunci Maud n-a mai fost în Africa. Probabil că Elliott se teme că fata ar putea avea soarta mamei sale.

— Ştii cumva unde locuiesc aceste rubedenii?

— Da, mi-a spus-o el. Locuiesc în America de Sud, aproape de Buenos Aires. Elliott a fost şi el adesea pe acolo.

— Poate că mâhnirea lui de acum e în legătură cu fiică-sa – îmi dădui cu părerea – poate că s-a îmbolnăvit şi ea sau a făcut vreo boroboaţă. S-o fi căsătorit în taină… sau ceva asemănător.

— Tot ce se poate – încuviinţă Franke – la asta nici nu m-am gândit încă. A! Uite că vine intendentul, corcitura, despre care vă vorbeam adineauri.

Uşa fu deschisă cu zgomot şi un individ înalt, în costum alb, păşi greoi înăuntru. Era o corcitura cu pielea deschisă, urât şi respingător. Părea beat turtă, căci se clătina pe picioare.

Ochii injectaţi se rotiră prin toată încăperea şi când îl descoperi pe James Elliott în colţul sau, porni într-acolo, poticnindu-se.

Mă aşteptam ca bogătaşul să-i facă mustrări aspre intendentului său pentru starea în care se afla, dar se părea că lui Elliott îi e frică de corcitura, căci uriaşul se înfipse în faţa stăpânului şi striga pe spanioleşte:

— Nu mai am bani.

Elliott îi răspunse încet, astfel că nu-l puturăm auzi. Văzui însă că întinde o monedă beţivanului.

Acesta o vârî repede în buzunar, apoi se-ntoarse şi se-ndreaptă spre ieşire…

Pe când trecea pe lângă noi îi auzii mormăind şi prinsei cuvintele:

— … nu poate face nimic împotriva mea, bătrânul…

Restul cuvintelor se pierdură.

Îmi păru rău de asta, pentru că, în primul rând, cu siguranţă că rostise un nume, de pildă acela al bătrânului Elliott. Dar de ce oare nu-i putea „face nimic” proprietarul de mine, acestei corcituri?

Cu siguranţă că aici era taina – pricina marei schimbări a lui Elliott şi pricina asta trebuia să fie în America de Sud, de unde s-o fi trăgând corcitura.

Privii îngândurat după individul care se clătina pe picioare. Îl văzui tresărind, deodată, stătu câteva clipe drept şi nemişcat, apoi se-ntoarse şi alergă spre uşa care dădea în grădiniţa hotelului.

— Oho! făcu Franke, mirat. Ce l-o fi speriat aşa? Şi nu e decât Pongo al dv., care intră acum.

Asta era iarăşi o surpriză pentru noi. Lui Pongo al nostru nu-i prea plăcea să fie împreună cu alţi oameni. Noi doi îi eram deajuns şi când eram nevoiţi să ne aţinem prin oraşe mai mari, el rămânea aproape tot timpul în odaia lui în care cerea să i se aducă şi mâncarea.

Faptul că venise la o oră atât de înaintată în restaurant, trebuia să aibă un temei cu totul deosebit. Se oprise în uşă şi-şi plimbă prin sală privirea ageră. Marian îi făcu senin şi, şovăind, uriaşul se apropie de masa noastră.

— Pe cine cauţi, Pongo? întrebă prietenul meu.

— Pongo văzu om rău – răspunse uriaşul şi intra în casă.

— N-a fost o corcitură, un om înalt? întrebă Marian, încordat. De unde-l cunoşti?

— Colo corcitură mare – zise Pongo – om rău. Pongo urăşte la el.

— Te-ai mai întâlnit cu el odinioară, înainte de a ne fi cunoscut pe noi în pădurile Sumatrei? mai întreba Marian.

Pongo dădu doar din cap, îşi plimbă încă odată ochii prin sală şi văzu uşa întredeschisă care ducea în grădiniţă. În clipa următoare se strecura ca o pisică printre mese şi se făcu nevăzut.

— Aha! exclamă Franke – se pare că şi-a găsit în fine, naşul, Collo acesta. Cu siguranţă că Pongo al dv. nu va umbla cu mănuşi cu dânsul, judecând după cele ce-am auzit despre el. Asta mă bucură, însă, căci corcitura a devenit foarte nesuferită aici. Aproape totdeauna e beat şi se deda la ticăloşii fără seamăn.

În vremea asta Marian îl privise atent pe James Elliott. Acesta stătea însă foarte liniştit la masa lui, lăsase capul în piept şi părea că nici nu baga de seamă ce se petrece în juru-i. Marian îmi zise încet:

— A observat foarte bine că Collo e urmărit de Pongo al nostru. L-am văzut tresărind înspăimântat! Mă tem că ne vârâm iar într-o aventura interesantă. Pongo va trebui să ne spună ce are cu corcitura asta.

Franke era foarte agitat.

— Minunat, minunat! exclamă el, frecându-şi mâinile. Poate ca izbutim să aflăm astfel taina lui Elliott. Căci o taină se ascunde în atitudinea lui schimbată. Noi îl iubim pe Elliott care e un om de ispravă. Dar Collo ăsta pare alt fie piaza rea a lui – cine ştie din ce pricina.

— Atunci poate găsim explicaţia cu ajutorul lui Pongo al nostru – zise Marian – am impresia că taina aceasta e în legătură cu fiică-

sa. Sau mai are James Elliott alte rude?

— Da, o soră căsătorită în America de Sud cu un mare fermier – răspunse Franke – acolo a dus-o şi pe fată.

Pongo se înapoie din grădină cu o mutră cam mohorâtă. Trecând pe lângă masa noastră, Marian îl întrebă:

— Ei, Pongo, ce s-a întâmplat?

— Collo plecat – răspunse uriaşul, necăjit – dar Pongo prinde la el.

Se părea că îi este neplăcut să vorbească în faţa lui Franke, aşa că Marian dădu numai din cap şi camaradul nostru părăsi restaurantul. Hotelierul privi după dânsul cu admiraţie şi zise:

— N-aş vrea să fiu în pielea lui Collo; Pongo al dv. îl va găsi, chiar de s-ar ascunde în gaură de şarpe. Trebuie să aibă o ură grozavă împotriva acestei corcituri.

— O să ne spuie el motivul – zise Marian – dar acum o să ne ierţi, domnule Franke, căci se poate să fie un vapor mâine dis de dimineaţă pentru Swakopmund şi n-am vrea să-l pierdem. Pongo va trebui atunci să renunţe la răzbunarea lui împotriva lui Collo. Pe noi nu ne mai reţine nimic în Africa.

— Păcat! zise Franke, cu părere de rău. Poate că dv. aţi fi fost în măsură să lămuriţi taina lui Elliott. Dv. vă pot spune fără teamă să mă întreb mereu dacă nu e vorba de o taina de când am băgat de seama schimbarea asta în el. Ori s-a făptuit împotriva lui, ori e el însuşi amestecat într-însa. Ar fi păcat să trebuiască să plecaţi atât de repede. Dar poate să vă întâlniţi cu el în Swakopmund, unde vine adesea şi are biroul lui principal. Aş dori din suflet să aveţi prilejul a vă ocupa cu taina lui.

— Mai ştii? făcu Marian, zâmbind. Dacă va fi să fim atraşi în taina lui, ne vom da toată osteneala s-o limpezim. Şi acum încăodată: noapte bună!

— De asemenea, domnilor! răspunse Franke, amabil. Vă dau eu de ştire la vreme când pleacă cel dintâi vapor.

Ne duserăm în odăile noastre. Marian bătu la camera lui Pongo şi-l rugă să vie la noi. După aceea îl întrebă pe uriaş:

— Pongo, povesteşte-ne unde l-ai cunoscut pe Collo acesta şi de ce ai o ură atât de înverşunata împotriva lui?

— Pongo fost pe vapor – răspunse uriaşul – mult călătorit. Collo fost acolo steward, Collo făptuit furt, Collo învinovăţit Pongo, albi crezut la el. Pongo fugit repede în Singapore. Pongo cunoscut acolo Fu Dan, apoi întâlnit Massers în pădurea seculară.

Aşa scurta cum era, povestirea aceasta cuprindea o mare parte din tragedia vieţii camaradului nostru. Ştii şi tu – dragă George – ca el fusese alungat din tribul lui, din pricina chipului sau

care seamănă cu al unei gorile. Atunci s-a angajat pe vapoare, până ce Collo acesta l-a învinovăţit pe nedrept.

Ura lui împotriva corciturii era îndreptăţită – la fel şi frica acestuia de uriaşul negru. Când Marian îl înştiinţă că vom pleca chiar a doua zi dimineaţa, el şoväi câteva clipe, apoi zise: Pongo pleacă cu Massers. Pongo întâlneşte iarăşi Collo.

Ne despărţirăm, ca să ne lăsăm odihnei.

A doua zi, îndată după ce ne băurăm cafeaua, veni Franke şi ne înştiinţă că peste un ceas pleacă spre Swakopmund vasul comercial de coastă „Ugab”. Amabilul hotelier se şi îngrijise de locuri pentru noi şi luarăm hotărârea să mergem îndată pe bord.

După un rămas bun călduros de la Franke, îl urmarăm pe negrul care ne ducea bagajele la vapor. La Luderitzbucht cumpăraserăm saci pentru puştile noastre, căci aici nu puteam umbla cu arme descoperite. Numai pistoalele le purtam la brâu.

Căpitanul vaporaşului era un scoţian, Mac Connor, un reprezentant tipic al rasei sale. Ne întâmpină fără un cuvânt şi spuse unui steward să ne arate cabinele. Pe Pongo nu-l învrednici măcar cu o privire şi eu mă şi pregăteam să-l pun la respect, când Marian îmi făcu un semn pe furiş.

Când furăm în cabină, prietenul meu zise:

— Şi eu am vrut să-l iau la rost, Robert, dar am băgat de seamă ceva care mi-a dat de gândit. Trebuia să ne facem nevăzuţi cât mai repede, căci dinspre oraş venea… James Elliott cu corcitura lui. Dacă am fi zăbovit cu scoţianul, atunci ei ne-ar fi văzut şi cu siguranţa că n-ar mai fi plecat.

— Ah, lucrul devine interesant! făcui eu bucuros. În primul rând, Pongo al nostru va fi foarte mulţumit că-l revede aici pe duşmanul său.

— Pongo însă nici nu trebuie să fie văzut de el – zise Marian – căci acum mă interesează nespus taina care trebuie să existe între Elliott şi intendentul său. Collo acesta pare să aibă o putere foarte mare asupra bogătaşului, de vreme ce l-a hotărât să plece atât de repede; de sigur numai de frica lui Pongo.

— Aşa e – încuviinţai cu – asta aruncă o lumină foarte ciudată asupra celor doi. Numai de nu le-ar spune Mac Connor numele noastre. Desigur că şi Elliott o fi auzit de noi şi va fi ştiind că Pongo e camaradul nostru.

— Haide! propuse Marian. Să mergem pe punte şi să ne pitim îndărătul cabinei comandantului, de unde să putem auzi convorbirea dintre Elliott şi Connor.

Deschise uşa cabinei, privi afară, apoi îmi făcu semn să-l urmez. Gangul îngust până la parapet era pustiu. Merserăm spre

proră şi puturăm vedea pe după colţ pe căpitan care tocmai strângea mâna lui Elliott.

— Aveţi cabinele 10 şi 11, domnule Elliott – spunea el – plecăm îndată. Peste o jumătate de ceas ridicăm ancora.

— Bine. Noi ne ducem imediat în cabine, răspunse bogătaşul. Eu voi lua nr. 10.

Asta ne bucură, deoarece cabina aceasta se afla alături de ale noastre. În felul acesta ni se oferea posibilitatea ca în cursul drumului să ascultăm vreo convorbire între Elliott şi corcitură, de la Franke aflasem că vasul „Ugab” nu se oprea până la Swakopmund şi străbătea distanţa de vreo cincisute de kilometri în cincisprezece ore.

— În tot timpul acesta nu ne vom arăta deloc – zise Marian – şi voi da instrucţiuni şi lui Pongo. Setea de răzbunare şi-o poate potoli la Swakopmund. Sst! A intrat Elliott alături.

Tăcurăm şi ne încordarăm auzul. Peretele despărţitor de cabina alăturată era subţire şi puturăm auzi lămurit cum stewardul adusese înăuntru cufărul bogătaşului, apoi părăsi cabina.

Elliott începu să se plimbe neliniştit de colo până colo. Apoi îl auzirăm mormăind. Ne apropiarăm de perete şi lipirăm urechea.

— … Diavolul ăsta! murmură bogătaşul. De m-aş putea scăpa de ei! Dacă ar fi pus mâna pe el, celălalt negru! Dar aşa mă târăşte după el, nemernicul!

Tăcu şi nu mai auzirăm decât paşii-i greoi. Apoi urmară ciocănituri în uşă şi aproape cu teamă spuse Elliott:

— Intră!

II
PONGO ÎN PRIMEJDIE

ASCULTARĂM CU ŞI MAI MULTĂ ÎNCORDARE, iată ce auzirăm acum:

— Collo, ce cauţi aici?

— Domnule Elliott – răspunse corcitura, cu glas aspru – ştii d-ta că Negrul, duşmanul meu, se află pe vapor? Împreună cu dânsul sunt doi oameni ale căror nume le cunoşti.

— Farrow şi Bertram? exclamă Elliott. De unde ştii?

— L-am întrebat pe steward. Haide repede, părăsim vasul! Dar cu băgare de seamă, să nu ne vadă.

— Nu, până la Swakopmund nu mai ies din cabină – răspunse bogătaşul, cu teamă – cu siguranţă că ne vor vedea părăsind vasul. Rămân aici! Du-te tu, dacă vrei!

Corcitura izbucni în râs:

— Ce? Să mă duc eu? Ţi-ar conveni, domnule Elliott! Nu, rămânem împreună, aşa cum ne-am înţeles. Sau vrei poate să mă înlături din cale acum? Fii cu băgare de seamă!

— Mai încet, Collo, pentru Dumnezeu! exclamă Elliott. Am putea fi auziţi. Care e cabina lui Farrow şi Bertram? După cum ştiu din auzite, locuiesc totdeauna împreună.

— Fireşte – râse Collo, batjocoritor – acelaşi lucru şi de data asta. Şi au taman cabina vecină cu a d-tale.

— Pentru numele lui Dumnezeu, atunci vorbeşte mai încet!

Cei doi coborâră glasul atât de jos, încât nu mai puturăm prinde nici un cuvânt. Ne îndepărtarăm de perete şi Marian îmi şopti:

— Zău că e interesant, Robert! Între Elliott şi corcitura asta există totuşi o taină, care i-l dă în mână pe bogătaş lui Collo. Probabil o crimă pe care intendentul a făptuit-o din îndemnul lui Elliott. Mă duc în cabina lui Pongo să-i spun ce bănuiesc.

— Viu şi eu.

— Bine, haide!

După ce iscodirăm pe gang, ne furişarăm repede în cabina lui Pongo. Marian comunică uriaşului că duşmanul său, Collo, se află pe acelaşi vapor, chiar alături de noi.

Uriaşul se stăpâni cu greu să nu dea buzna afară; în cele din urmă înţelese că e mai bine să aştepte până vom ajunge la Swakopmund şi zise:

— Pongo aşteaptă până spune la el Massers. Abia apoi pedepseşte Collo.

— Bine, Pongo – spuse Marian – aşa rămâne. Şi în timpul călătoriei trebuie să fim cu mare băgare de seamă, căci Collo, care ştie acum că suntem pe vapor, va încerca, poate, să te înlăture.

— Pongo bagă de seamă! făgădui uriaşul.

Părăsirăm cabina lui şi ne furişarăm într-a noastră. Lipirăm iarăşi urechea de perete, dar nu auzirăm decât murmure. Deodată, însă, Elliott exclamă ceva mai tare:

— … dacă i se întâmplă ceva fetei, să ştii că vei avea de-a face cu mine.

Un râs batjocoritor al corciturii fu răspunsul şi după o clipă zise:

— Oho, domnule Elliott, te-a cuprins deodată dragostea părintească?

Apoi începură iar să vorbească în şoaptă, încât nu puturăm înţelege nimic.

— Ciudat! zise Marian. De ce a apăsat corcitura pe cuvintele „dragoste părintească”?

Franke ne spusese doar că Elliott se duce adesea în America de Sud, ca s-o vadă pe fiică-sa Maud. Cu siguranţă că n-ar fi făcut asta dacă n-ar iubi-o mult. De aceea mă surprind cuvintele batjocoritoare ale lui Collo.

— Poate că plecarea să în America are alt motiv – îmi dădui cu părerea.

— Se poate şi asta – încuviinţă Marian – totuşi lucrul rămâne ciudat. Credinţa mea e că suntem pe urmele unei taine foarte misterioase.

— Păcat numai că trebuie să rămânem tot timpul în cabină – zisei eu – nu vedem nimic din coastă. Dar după ce s-o întuneca, mă duc pe punte.

— Cred că la noapte vom avea ceva de lumi, de aceea socot că cel mai nimerit lucru e să dormim acum.

Fără să aştepte răspunsul meu, Marian desfăcu patul şi se întinse în aşternut. Îi urmai pilda şi după câteva minute dormeam tun.

La prânz furăm treziţi de steward, care ne aduse mâncarea în cabină, după dorinţa noastră. Ne continuarăm apoi somnul până la cină, după care rămaserăm treji, aşteptând să se întunece. Abia se lăsă noaptea, că Marian deschise încetişor uşa cabinei, ciuli urechile, apoi ieşi pe gangul îngust. Îl urmai şi rămaserăm câteva clipe nemişcaţi.

Deodată tresărirăm, căci îndărătul nostru şopti Pongo:

— Collo mers pe punte, Massers. Pongo urmează la el. Om bătrân încă în cabină.

Fără să mai aştepte răspuns, alunecă pe lângă noi şi dispăru în întuneric.

— Acum zău nu ştiu ce-i de făcut! îmi şopti Marian. Îl pândim pe Elliott, sau ne luăm după Pongo?

— Propun să-l urmăm pe Pongo – răspunsei – căci cu siguranţă că Elliott nu se va clinti din cabina lui până la Swakopmund şi Pongo ar putea fi primejduit.

— Ai dreptate, încuviinţă Marian.

Trecurăm cu băgare de seamă pe lângă cabina lui Elliott şi ajunserăm pe puntea din faţă, unde se afla numai cabina căpitanului şi cârma.

Era foarte întuneric; numai din cabina cârmei pătrundea o rază slabă de lumină pe punte. Cerul era acoperit de nori negri, prevestitori de furtună.

— Prost! făcu Marian, necăjit, când ne izbi o răbufneală de vânt. Va fi o noapte atât de rea încât nici nu-i vom putea urmări pe cei doi în Swakopmund. Socot că mai avem trei ceasuri de drum şi până atunci furtuna se va fi dezlănţuit; asta înseamnă că vom avea o întârziere de câteva ceasuri. A! Uite că domnul căpitan al nostru a şi întors vaporul, ca să se depărteze de ţărmul primejdios.

— Începe aventura noastră! râsei eu. Sunt curios să văd ce-o ieşi. Oho, pare că vine o furtună, nu glumă.

Zvârlit de vânt, mă izbii de Marian şi atunci el îmi apucă braţul cu putere:

— Al auzit? exclamă el, agitat. Părea un strigăt de ajutor. Nu cumva Pongo…?

Vru să alerge îndărăt, dar eu îi oprii:

— Mariane, am auzit şi eu ţipătul, dar venea din faţă. Probabil că a fost vreo pasăre marină, aruncată de furtună pe punte.

— Nu, a fost un om şi ţipătul s-a auzit dindărăt, stărui Marian. Haidem repede! Ai lampa de buzunar la tine?

— Da.

Marian şi începuse să alerge spre partea dinapoi, pe dinaintea celor şase cabine de la tribord.

Îl urmai, încredinţat că ne vom înapoia la proră, deoarece puteam să jur că de acolo se auzise ţipătul.

Fireşte că puntea de la pupa vasului era pustie, după cum văzurăm la lumina lămpilor noastre. Numai câţiva colaci de frânghie se aflau acolo, legaţi de parapet.

— Haide spre proră – strigai lui Marian – aveam dreptate când spuneam că de acolo s-a auzit ţipătul.

— Nu, ştiu foarte bine că de aici a venit. Mă tem că i s-a

întâmplat ceva lui Pongo.

Izbucnii în râs. Deoarece tocmai în clipa aceasta vântul se potolise pentru câteva clipe, ţipătul se auzi deasupra întregii părţi dindărăt a punţii şi Marian izbucni aproape:

— Vrei să atragi lui Collo aten… îşi rupse vorba căci deodată se auzi glasul lui Pongo:

— Massers, ajutor… repede! Glasul părea că vine de sub pământ, atât de înăbuşit era. Privii aiurit în jur, în vreme ce Marian lumina scândurile punţii. Sărirăm în acelaşi timp înainte, căci la lumina lămpii văzurăm o deschizătură mare şi rotundă, lângă care se afla un capac dat peste cap.

Când furăm pe marginea deschizăturii şi îndreptarăm lumină înăuntru, tresărirăm speriaţi. Gaura asta mare ducea vertical în jos spre elice; lângă elicea de grosimea unui om, spumega apa oceanului. Pongo, care căzuse în gaura asta, se încleştase cu mâinile şi picioarele de peretele vasului, la vreo trei metri deasupra elicei.

Trebuia să aibă cineva puterea lui ca să izbutească a se opri în cădere. Situaţia să era încă foarte primejdioasă, căci era nevoie de o forţă supraomenească spre a-şi ţine trupul în poziţia aceasta.

— Repede o funie! îmi strigă Marian. Apoi fii atent dacă se iveşte Collo acela! Îl voi scoate singur pe Pongo. Ţine lumină lămpii mereu îndreptată spre cele două ganguri care duc la cabine.

Alergai la parapet şi desprinsei de acolo un colac de funii subţiri, dar trainice. Îi dădui lui Marian, care legă un capăt de veriga capacului, iar celălalt capăt îl lăsă în jos. Mă întorsei apoi şi îndreptai lumina lămpii când spre babord, când spre tribord. Într-un rând văzui lămurit o făptură mare, negricioasă care se dădu îndată înapoi când veni în lumina lămpii mele.

— Mariane, cred că Collo vroia tocmai să vie încoace – spusei peste umăr – s-a dat repede îndărăt când am îndreptat lumina spre el.

— Mi-am închipuit eu – răspunse Marian, gâfâind – a vrut să se încredinţeze dacă atentatul asupra lui Pongo a reuşit… Ah! În sfârşit, Pongo e sus! Veghează mai departe, Robert… vom închide capacul şi vom aduce funia la locul el.

După câteva minute – în care timp furtuna se preschimbase în uragan – Marian mă atinse pe umăr şi-mi strigă în ureche:

— Totul e în bună ordine; înapoi în cabina noastră!

Curând eram toţi trei în cabină şi Marian spuse imediat:

— Pongo, rămâi cu noi până debarcăm în Swakopmund. Din pricina furtunii drumul va dura mai mult cu câteva ceasuri şi n-aş

vrea să mai ajungi a doua oară într-o astfel de primejdie.. Dar spune, cum s-a întâmplat?

Uriaşul începu:

— Pongo văzut Collo pe punte dindărăt. Collo merge apoi parapet, aruncă ceva în mare. Pongo furişează în urma lui, nu vrea face nimic la el, numai arată că Pongo veghează. Când Pongo în mijlocul punţii, Collo întoarce deodată, sare asupra lui Pongo. Pongo dă repede în lături şi cade.

— Ticălosul! scrâşni Marian. Şi-a închipuit, aşa dar, că Pongo îi va urmări şi a pregătit capcană, ridicând capacul spre elice. Deoarece Pongo n-a căzut de-a dreptul, a simulat acest atac, care l-a silit pe camaradul nostru să sară în lături şi să cadă înăuntru. Corcitura asta e un om primejdios şi trebuie să fim cu ochii în patru.

— Pongo întinde repede braţe şi picioare – urmă uriaşul – apoi apasă când simte pereţi.

— Ai ţipat când ai căzut înăuntru? întrebă Marian.

— Pongo nu ţipă – răspunse Negrul – Collo ţipat de bucurie când Pongo căzut înăuntru.

— Ah şi prin asta ţi-a venit în ajutor! zise Marian. Cum se întorc lucrurile în lumea asta! Dar acum să fim cu băgare de seamă! De aceea i-am şi spus lui Pongo să rămână în cabina noastră, căci de el se teme Collo mai mult şi cu siguranţă că împotriva lui îşi va îndrepta primul atac.

— Aşa dar împotriva cabinei lui Pongo – zisei eu.

— Aha, vine furtuna, spuse Marian. Din fericire putem vedea de la fereastră gangul din faţa cabinelor, atunci când va fulgera şi astfel vom zări dacă se apropie cineva.

Furtuna izbi din faţă tribordul unde se afla cabina noastră.

— A, o făptură! exclamă Marian. Cred că a fost Collo. A dispărut îndărătul bărcii de salvare.

De fiecare parte a vaporului atârnau câte trei bărci de salvare în faţa cabinelor. Lipit de Marian, ca să pot privi prin ferestruică, întrebai:

— Care barcă, Mariane?

— Cea dintâi. Păcat, acum nu-l mai pot zări. Trebuie să fie îndărătul bărcii. Cu siguranţă că e corcitura, l-am văzut bine.

— Dar ce să facă pe vremea asta colo, la parapet? Valurile ar fi în stare să-l mături de pe punte!

— O fi plănuind el vreo drăcovenie – răspunse Marian – degeaba nu se primejduieşte el. A! L-ai văzut?

— Da, văzui şi eu acum făptura mare, ieşind ca fulgerul dindărătul bărcii şi dispărând în prima cabină. Dar ce făcuse la

parapet, nu-mi puteam explica.

Vrui să mă îndepărtez de ferestruica noastră, când un alt fulger lumină o priveliște grozavă. Din pricina furtunii barca de salvare începu să se clatine încoa și încolo. Deodată, însă, lanțul din față se rupse, barca căzu pe punte, fu răsucită de o răbufneală de vânt și la lumina altui fulger văzui că se rupsese și lanțul din spate, din cauza greutății prea mari.

Apoi barca grea fu zvârlită de furtună de-a dreptul în cabine. Cu un zgomot grozav izbi cu prora ascuțită în ușa cabinei lui Pongo, al cărei lemn se prefăcu în țăndări.

Dacă bunul nostru camarad s-ar fi aflat înăuntru, cu greu ar fi scăpat cu viață, căci, pe lângă scândurile ascuțite care erau aruncate cu furie încoace și-ncolo, valurile stârnite de furtună dădură năvală în cabină.

— Ce diavol! răcni Marian, ca să se audă printre pârâiturile acelea grozave. A văzut bine că talazurile vor zvârli barca de-a dreptul în cabina lui Pongo și camaradul nostru ar fi fost pierdut. Trebuie să ieșim și noi de aici, altminteri se umple cu apă și cabina noastră.

Peretele despărțitor nu era atât de trainic ca acela din afară, în care se afla ușa. Apa zvârlita de talazuri în cabina lui Pongo, pătrundea și la noi în cantitate mare. După câteva minute eram în apă până la genunchi.

Ne aruncarăm repede în spinare ranițele în care aveam numai strictul necesar, luarăm puștile, apoi Pongo deschise ușa.

În aceeași clipă uraganul începu a răvăși cabina și cât ai bate din palme eram uzi leoarcă, de sus până jos.

Socoteam că e cu neputință să ieșim afară, căci furtuna și apa ne împingeau înapoi. Deodată mă apucă Marian, pe care Pongo îl și înhățase. Uriașul se trăgea afară cu o mână, târându-ne și pe noi după el.

N-aș putea spune cum am ajuns pe puntea dindărăt. Furam zvârliți cu putere de parapet și cu mari străduințe ne târârăm de acolo spre babord. Trecurăm pe dinaintea cabinelor de la tribord și ajunserăm la puntea din față.

După o luptă înverșunată cu elementele dezlănțuite, ajunserăm în cele din urmă la adăpostul cabinei căpitanului.

Mac Connor deschise ușa spre babord și răcni furios la noi, ce căutam acolo. Atunci Marian răspunse cu asprime și efectul se arătă îndată. Foarte politicos, scoțianul ne pofti în cabina lui și aci prietenul meu îi povesti cele întâmplate.

Căpitanul părea gata să izbucnească. Apoi zâmbi însă și zise:

— Societatea de asigurare va trebui să plătească. Are și ea

prilejul să facă ceva, în sfârşit, pentru premiile mari pe care le încasează. Dar, domnilor, rămâneţi aici până la Swakopmund. Îmi daţi voie să vă ofer o sticlă de vin întăritor? Costă numai doi şilingi.

Nici în situaţia aceasta scoţianul nu putea renunţa la zgârcenia lor proverbială. Zâmbind, Marian comandă nu una, ci doua sticle şi-l pofti şi pe căpitan ia un păhărel.

— Ce întârziere vom avea din pricina furtunii? se interesă prietenul meu.

— Cred că peste trei ceasuri vom putea debarca. Uraganul ăsta va trece repede.

— Ne-ai putea recomanda un hotel bun în Nwakopmund?

— Da; duceţi-vă la „Strandhotel”, care e ţinut de un neamţ, Rohmer. Poimâine pleacă un vapor spre Europa.

— Nu prea ştim dacă ne şi înapoiem acasă, zise Marian. Aş avea poftă să fac o plimbare prin America de Sud.

— Peste trei zile pleacă un vapor rapid.

— Foarte bine! se bucură Marian. Poate mă folosesc de el.

III
ÎN SWAKOPMUND

VAPORUL AJUNSE CU BINE în Swakopmund. În cabina căpitanului aşteptarăm să-i vedem pe Elliott şi Collo păşind pe puntea de legătură cu uscatul, apoi pornirăm şi noi după ei.

Din fericire atât pasarela cât şi străzile erau luminate, aşa că nu ne fu greu să nu-i scăpăm din ochi. Corcitura se uita adesea cu frica în jurul său, căci şi-o fi închipuind el că-l urmăream. Elliott, însă, mergea cu capul în jos, parând ca nu-l interesează nimic.

Deodată se făcură nevăzuţi amândoi. Păstrăm o distanţă de cincizeci de metri, dar acum iuţirăm paşii şi după câteva minute ajunserăm într-o ulicioară lăturalnică, foarte întunecoasă, unde dispăruseră cei urmăriţi.

Eram în încurcătură. Veneam la Swakopmund pentru întâia oară şi încă pe o noapte întunecoasă. Ştiam bine însă ca un port atât de mare trebuia să aibă cartiere în care se aţineau oameni certaţi cu legea.

Şi străduţa în care intrasem părea să fie din acestea. După o scurtă şovăială, Marian zise:

— S-o străbatem fără teamă, cu lămpile noastre de buzunar aprinse, astfel încât să observăm îndată orice piedecă. Aş vrea să stabilesc numai dacă Elliott şi Collo au intrat în vreo casă din strada asta sau dacă sunt pe aici trecători spre alte părţi ale oraşului. Mâine dimineaţă ne vom urma cercetările, deoarece e exclus ca cei doi să părăsească oraşul în noaptea asta.

Marian îşi aprinse lampa şi intră în străduţă. Lumină partea dreaptă, iar eu aprinsei lampa mea şi o îndreptai spre stânga.

Văzui îndată că ne găseam printre magazii întinse. Aici nu se puteau ascunde urmăriţii, căci porţile mari ale magaziilor erau prevăzute cu lacăte grele.

Nici printre magazii nu se putea să se fi strecurat; erau acolo zăbrele cu vârfuri ascuţite şi sârmă ghimpată, pe care n-ar fi putut să le treacă atât de lesne.

Iuţirăm paşii şi în cele din urmă dădurăm de nişte căsuţe cu un singur cat, împrejmuite de grădiniţe. Nu se vedea ţipenie de om şi nici vreun sunet nu se auzea. Merserăm mai încet printre casele albe, neştiind ce să facem.

Deodată auzirăm înaintea noastră zgomote nelămurite şi după vreo treizeci de metri ajunserăm la o cârciumioară, prin ale cărei ferestre acoperite răzbătea larmă.

„La Swakop”, citirăm pe firma de deasupra uşii.

Era limpede că aici nu-şi dădea întâlnire societatea bună din oraş, dar se părea să aflam în localul acesta amănunte asupra lui Elliott şi Collo.

— Pistoalele pregătite şi fiţi cu băgare de seama! spuse Marian, apoi se apropia de cârciumă şi deschise uşa.

Un val de fum amestecat cu duhoare de alcool şi altele ne izbi în faţă şi înăuntru fumul era atât de gros, încât mesele şi persoanele aşezate la ele abia se desluşeau.

După cum mă aşteptasem, erau tipurile cele mai suspecte din câte se pot întâlni. Alături de negri, foarte multe corcituri, apoi câţiva europeni foarte deocheaţi – lucru ce li se citea pe faţă.

Marian se apropiă de tejghea şi ceru bere. Cârciumarul, o matahală de om, ne servi imediat, apoi întrebă:

— Domnii par să fi sosit chiar acum?

— Da – răspunse prietenul meu – am avut întârziere din cauza furtunii. Ni s-a recomandat „Strandhotel”-ul, dar se vede că ne-am rătăcit, pentru că suntem străini în Swakopmund.

— Fără îndoială că v-aţi rătăcit! râse cârciumarul. Trebuie s-o luaţi înapoi pe uliţa asta pana ajungeţi în strada Portului. Faceţi apoi la stânga şi daţi de hotel. Nu pricep de ce aţi întrat în uliţa asta întunecoasă?

— Pentru că alţi doi călători, care au fost pe vapor cu noi, au cotit şi el în uliţa asta şi atunci ne-am spus c-or fi cunoscând ei drumul – răspunse Marian.

— Păi or fi locuind în strada asta – spuse patronul, codindu-se.

Nu ne scăpă însă privirea temătoare pe care o aruncă spre o uşiţă care abia era de recunoscut, lângă tejghea. Şi Marian se grăbi să întrebe:

— Nu s-ar găsi aici două odăiţe pentru noi?

Omul păru încurcat, apoi răspunse:

— Fireşte, odăiţe aş avea, dar nu-s pentru dv. Vă puteţi închipui cam ce fel sunt, judecând după muşteriii pe care îi vedeţi în localul meu.

— Asta nu face nimic – spuse Marian – ne simţim bine oriunde. Ei, vrei să ne găzduieşti peste noapte?

Dădu patronului o monedă mai mare, la vederea căreia ochii uriaşului sclipiră de lăcomie. Înmână lui Marian restul, apoi chemă un băiat, căruia îi şopti ceva. Băiatul avea o mutră care arăta lăcomie şi cruzime. Dădu din cap şi la urmă rânji scârbos.

Privind chipul buhăit al patronului mă cuprinse simţimântul că ne ameninţă o primejdie şi nu-mi era deloc plăcută hotărârea prietenului meu. Acesta păru să-mi citească pe faţă gândurile, căci îmi şopti:

— Vreau să rămân aici pentru că bănuiesc că se află în localul acesta şi Elliott cu Collo. Am ghicit asta din privirea pe care a îndreptat-o înainte cârciumarul spre uşa din dreapta. Aha, uite că se-ntoarce băiatul!

Patronul se-ntoarse spre noi cu un rânjet prietenos:

— Vă rog, domnilor, urmaţi-l pe Jack, el vă va arăta odăile. Vă doresc somn uşor.

Îl urmarăm pe băiat pe uşa îngustă şi ajunserăm într-un coridor întunecos şi lung.

Pe dreapta erau mai multe uşi, pe când pe stânga erau numai două.

Băiatul arătă două uşi alăturate pe dreapta:

— Alea sunt odăile dv. Vă doresc noapte buna.

Deschiserăm una din uşi şi văzurăm o odăiţă a cărei fereastră dădea în partea dreaptă a grădinii. Două paturi de campanie acoperite cu paturi şi două scaune ca vai de ele, alături de masa, erau toată „mobila”. Odăiţa de alături a lui Pongo – era mobilată la fel.

Intrarăm toţi trei în camera noastră şi acolo spusei pe şoptite:

— Nu mi pot închipui ca bogătaşul Elliott să locuiască aici. Care ar putea fi motivul? Îşi poate plăti doar cea mai luxoasă cameră în hotelul cel mai elegant.

— Eu cred că am ghicit motivul – răspunse Marian – fireşte, presupunând că se află într-adevăr în hotelul acesta. Collo îi va fi povestit despre Pongo; el însuşi va fi auzit sau citit că, împreună cu Pongo, cutreierăm de multă vreme lumea şi am întâmpinat nenumărate aventuri – dar am descoperit şi multe mine. De Collo îl leagă cu siguranţă o crimă, aşa că individul ăsta l-o fi convins să vină aici, crezând că astfel nu-i vom putea da de urmă.

— Ai dreptate, Mariane – încuviinţai eu – mai atunci Collo o şi fi aflat de prezenţa noastră aici, astfel că sau va şterge putina împreuna cu Elliott, sau va încerca să ne înlăture din cale.

— Mai curând asta din urmă – zise Marian, calm – căci patronul, care pare să fie foarte lacom de bani, se va alătura cu siguranţă de el. De aceea e foarte mare nevoie ca Pongo să rămână aici. Trebuie să veghem cu schimbul.

Marian se aşeză pe scaun, iar eu cu Pongo ne culcarăm. Deşi noaptea era înaintată, nu putui adormi, ci stătui treaz tot timpul. Lumina din odaie o stinserăm şi afară era atât de întuneric, încât nu puteam vedea nimic. În cele din urmă Marian se ridică, eu făcui la fel şi schimbarăm locurile în tăcere.

Pongo dormea adânc şi Marian se molipsi repede. Stăteam cu spatele spre patul lui Pongo, astfel că aveam ia stânga uşa, la

drept a fereastra.

Din cârciumă venea o larmă înăbuşită şi în jurul nostru trosneau podelele şi pereţii, iar vântul zguduia obloanele de la ferestre.

Să fi trecut vreo jumătate de ceas, când tresării speriat, căci auzii lămurit un zgomot care mă îndemnă să fiu cu luare aminte.

Zgomotul venea de la peretele despărţitor de odaia vecină. Durase numai o frântură de secundă şi imediat ridicai lampa de buzunar, ca s-o pot aprinde şi s-o îndrept spre locul de unde venise zgomotul. În acelaşi timp ridicai în mâna dreaptă revolverul.

Îmi păru ciudat că respiraţia adâncă a lui Pongo încetă îndată. Deşi zgomotul fusese slab şi de scurtă durată, camaradul nostru îl auzise totuşi şi cu siguranţă se trezise.

Se scurseră câteva minute, apoi auzii lămurit nişte râcâituri şi frecături pe care nu mi le putui lămuri. Şi deodată râcâitul se auzi chiar în odaia noastră. Devenea tot mal tare, venea când de ici. Când de colo şi în cele din urmă se auzi din mai multe locuri.

— Lumină, Masseri – exclamă deodată Pongo – staţi liniştit, foarte râu!

— Ce e? întrebă Marian.

— Nu ştiu, vreo drăcovenie, răspunsei şi aprinsei lampa de buzunar.

Lumina căzu pe podea şi cu greu îmi putui înăbuşi un ţipăt de spaimă, căci, după cât putui descoperi în prima clipa, în odaia noastră se aflau patru şerpi cu ochelari cunoscuţi în ştiinţă sub numele de „Naja haje”. Reptilele grozav de veninoase erau foarte furioase. Le văzui ridicându-se şi şuierând în lumina lămpii mele.

Chiar lângă patul lui Pongo se aflau două exemplare mari de tot. Ridicai arma să trag, dar în aceeaşi clipă un fulger ţâşni prin lumina vie a lămpii şi cei doi şerpi începură să se zvârcolească pe scânduri. Pongo le retezase capetele cu o zvârlitură dibace a cuţitului său de rechini.

— Masser, luminează aici jos, zise el apoi arătând sub patul său.

Făcui întocmai şi văzul alt şarpe strecurându-se printr-o gaură mare din peretele despărţitor. Ieşi numai pe jumătate şi cuţitul lui Pongo îi reteză capul.

— Nu împuşcă, Masser! mai zise uriaşul – Pongo omoară cu cuţitul.

Începui să-mi plimb lumina prin toată încăperea. Lângă picioarele mele se ridică deodată unul din şerpii primejdioşi şi fără voie descărcai totuşi un glonţ. Însă Pongo se şi dăduse jos din pat;

lăsă cu putere în jos braţul cu cuţitul şi reptila începu să se zvârcolească pe podea.

Într-acestea se ridicase şi Marian, aprinsese lampa de buzunar şi scosese cuţitul. Mai erau în odaie trei şerpi, din care Pongo omorî doi iar Marian ultimul.

Apoi prietenul meu privi sub patul lui Pongo. Trupul decapitat ai şarpelui era încă în gaură, nemişcat.

— Aha! zise Marian. E un „truc" foarte bun. Dacă ne-ar fi omorât şerpii, ar fi fost, fireşte, o simplă nenorocire regretabilă. Aş vrea să ştiu numai de unde au venit aşa deodată aceşti şerpi cu ochelari, care trăiesc de regulă în Africa de Nord!

— Mariane, asta e o crimă foarte vicleană! zisei eu. Acum îmi dau seama. Am auzit un zgomot slab, care l-a trezit şi pe Pongo. Ştiu acum ce era; cineva scotea o şipcă din peretele despărţitor. Apoi li s-a dat drumul şerpilor în odaia noastră, prin gaura făcută.

— Atunci e foarte bine că trupul acestui şarpe s-a înţepenit în gaură – spuse Marian – trebuie să vedem acum ce se petrece în odaia alăturată. Fireşte, îl vom chema pe patron şi-l vom istorisi cele întâmplate. Dar ţineţi revolverele pregătite!

— Atunci să mergem mai bine cu toţii – propusei eu – căci probabil că hangiul a fost părtaş la crima asta şi se va naşte scandal mare când va vedea că lovitura a dat greş.

— Nu, unul din noi trebuie să rămână aici – spuse Marian – altminteri se poate întâmpla să dispară de aici trupurile şerpilor. E deajuns dacă mă duc eu cu Pongo în cârciumă. Tu veghează aci, Robert. Dar te previn să fii cu luare aminte!

Mă aşezai pe marginea patului în care dormise Pongo şi stătui pe întuneric.

Într-un târziu începui să mă plictisesc şi atunci mă ridicai, cu gândul să deschid uşa şi să privesc afară pe coridor. Dar pe când întinsei mâna spre clanţă, uşa fu deschisă de afară.

Crăpătura prin care pătrundea lumina de pe coridor se făcea tot mai mare, dar vizitatorul se ţinea astfel încât să nu-l pot vedea. După ce deschisese uşa pe jumătate se opri să asculte. Căutai să-mi ţin răsuflarea, căci ei nu trebuia să audă ca era cineva în odaie.

În cele din urmă se arătă un cap, care privi cu băgare de seamă pe după marginea uşii. Apoi trupul se vârf încetişor înăuntru, mai întâi braţul drept în al cărui pumn sclipea un cuţit lung. Şi când individul intră deodată cu totul în cameră, ridicând braţul înarmat, trăsei.

Ţinti în mână şi odată cu detunătura glonţului răsună un ţipăt de durere. Cuţitul căzu jos şi în clipa următoare mă repezii înainte

şi-l înhăţai pe necunoscut.

El începu să se smucească, dar eu îl răsucii cu faţa spre lumină şi recunoscui într-însul pe băiatul care ne adusese la odăile noastre.

Eram încredinţat acum că tot el dăduse drumul şerpilor la noi şi, înfuriat la culme, începui să-l zgâlţâi cu toată puterea. Atunci se deschise uşa care dădea în cârciumă şi pe coridor veniră hangiul, Marian, Pongo şi alţi câţiva bărbaţi.

IV
PE VIAŢĂ ŞI PE MOARTE

PATRONUL ERA FOARTE SCHIMBAT. Nu mai era omul nepăsător dinainte; avea acum mişcări atât de repezi cum nici nu le-ai fi bănuit la un om atât de greoi.

Îmi dădui îndată seama că trebuia să fie un potrivnic foarte primejdios, căci cu siguranţă că era foarte puternic. Ochii-i mici scăpărau scântei şi când se opri în fata mea, întrebă aspru:

— Ce s-a întâmplat aici? De ce l-ai împuşcat pe Jack?

— Te opresc să-mi vorbeşti în felul acesta! îl repezii eu. L-am împuşcat pe băiatul ăsta pentru că a pătruns aici înarmat cu un cuţit. Se pare că am nimerit într-un cuib de bandiţi aici la d-ta. Dar să nu crezi că nu te punem noi cu botul pe labe, pe d-ta şi toată şleahta d-tale.

Tonul acesta îşi făcu efectul. Individul se făcu mititel de tot şi bâigui:

— Dar bine, domnule, nu pot crede asta despre Jack. Ei, Jackule, ce căutai în camera dumnealor?

Ticălosul îşi ţinea strânsă cu stânga mâna găurită de glonţ şi rosti printre gemete:

— Domnul de colo (arătă cu capul spre Marian), povestise doar în cârciumă despre şerpi. Atunci m-am gândit c-ar mal putea să mai fi rămas vreunul viu şi am venit să mă încredinţez Când să intru în odaie uram pomenit cu un glonţ.

— Ei, vezi, domnule! mi se adresă hangiul. De ce te-ai grăbit să tragi? Trebuia să-l fi strigat întâi pe Jack şi atunci totul s-ar fi lămurit. Fireşte că am rămas cu toţii înmărmuriţi când am aflat de chestia cu şerpii în odaia dv. Nu-mi pot închipui de unde să fi venit târâtoarele astea afurisite.

— Foarte simplu, printr-o gaură în perete! râsei eu şi arătai spre odaia alăturată. Am auzit lămurit cum cineva scotea o şipcă.

— În camera alăturată? exclamă hangiul. Acolo locuieşte egipteanul Asu, care face afaceri cu şerpii săi îmblânziţi. Dar Asu era în cârciumă. „Uite-l că vine chiar.

Pe coridor venea un individ înalt, într-un vestmânt lung şi împestriţat. Fără să ne ia în seamă, Asu vru să deschidă uşa odăii sale, când patronul îl strigă:

— Ei, Asu, domnul acesta susţine că din odaia ta s-au strecurat şerpi în camera lui. Nu ţi-ai închis lighioanele?

— Asu a pus la bun adăpost şerpii sfinţi, răspunse Egipteanul, într-o englezească fără cusur şi cu o mutră de aristocrat adevărat.

— Ia cercetează mai bine, poate că tot au scăpat! zise cârciumarul.

Asu deschise uşa odăii sale şi făcu lumină. În clipa următoare scoase un strigăt puternic, se repezi în cameră şi dădu drumul la un adevărat potop de cuvinte, în limba lui.

Ne strânserăm cu toţii în faţa uşii şi văzurăm că o ladă mare era lipită de peretele care despărţea odaia lui de a noastră.

Asu ridică acum capacul şi se dădu cu groază înapoi. Apoi se întoarse cu iuţeala fulgerului şi se năpusti pe coridor, zvârlindu-ne pe noi în lături. În clipa următoare se şi afla în odaia noastră, aprinse lumina, apoi scoase un ţipăt şi mai puternic şi mai furios ca cel dintâi.

Ieşi repede afară, ţinând în fiecare mână câte un pumnal lung. Ochii îi scânteiau înfiorător şi cu spume la gură îndruga cuvinte întretăiate.

Cu un ţipăt sălbatec se năpusti asupră-mi.

Atacul lui fu atât de repede şi surprinzător, încât nu mai avui răgazul să mă folosesc de revolver. Numai printr-o săritură repede în lături scăpai de a fi atins, dar imediat primejdiosul egiptean se răsuci în călcâie şi se năpusti iarăşi asupra mea.

De data asta n-aş mai fi putut scăpa de pumnalul său, dar, iată că hangiul şi câţiva privitori zburară înlături şi făptura uriaşe a lui Pongo se ivi lângă mine. Când Asu vru să înfigă în mâne amândouă pumnalele, Pongo ai nostru îi înhăţă, ambii pumni, încleştându-i încheieturile mâinilor. Asu scoase un ţipăt ascuţit de durere, pumnalele căzură jos şi Pongo dădu drumul egipteanului.

Cu faţa schimonosită de durere şi scăldată în sudoare, Asu merse, clătinându-se, dea lungul peretelui coridorului, braţele îi atârnau moi şi constatai cu groază că Pongo îi zdrobise încheieturile mâinilor.

— Drace! exclamă hangiul. Asta n-aş fi crezut! Atâta putere!

Privi la Pongo cu ochii zgâiţi, pe urmă se-ntoarse spre mine:

— Mare noroc ai avut, domnule. Asu ăsta pare că ţinea la şerpii lui mai mult decât la orice pe lume. De două ori noroc aţi avut, că nu v-au muşcat reptilele astea.

— Cineva trebuie să fi dat drumul şerpilor la noi înăuntru, domnule patron, zise Marian. Deoarece, după cum spui d-ta, Asu era în cârciumă, trebuie să fi fost, deci, altcineva. Nu cumva locuieşte la d-ta o corcitură – un individ înalt?

Cârciumarul tresări, dar spuse imediat:

— O corcitură! Păi... vin multe corcituri pe aici, după cum aţi văzut şi dv., iar unii dintr-înşii sunt chiar destul de înalţi. Crezi pe vreunul anumit?

— Da, răspunse Marian. Corcitura de care întreb eu se numeşte Collo şi însoţeşte pe bogatul proprietar de mine diamantifere Elliott din Luderitzbucht. Îl cunoşti poate?

— Nu-l cunosc. Se prea poate să se găsească printre muşteriii mei, dar vezi d-ta… ăştia nu-mi spun cum se numesc. Cel puţin nu fiecare. Dar dacă-i cunoşti, atunci poate c-o să-i şi vezi. Veniţi în cârciumă, în orice caz trebuie să mergem acolo, pentru că Jack şi Asu să capete îngrijire medicală. Sau vreţi să înştiinţaţi poliţia? După părerea mea nu e nevoie… putem aranja lucrurile între noi.

— Eu n-am nimic împotrivă – râse Marian – nouă nu ne trebuie poliţia, căci suntem obişnuiţi să ne apărăm singuri, după cum ai şi văzut. Dar nu ştim ce-am căuta în cârciumă. Mai bine ne-ai da alte camere, de pildă astea de la capătul coridorului.

Birtaşul rânji, ca şi cum Marian ar fi făcut o glumă bună.

— Cu plăcere – zise el – dacă vreţi să dormiţi acolo, n-am nimic împotrivă. Vă rog luaţi-vă lucrurile, odăile sunt libere.

Eu cu Marian ocuparăm odaia de lângă cârciumă. Dacă s-ar întâmpla ceva şi aci, ne aflam în oarecare siguranţă, căci pe partea cealaltă era odaia lui Pongo, care însă intră la noi, fireşte.

După ce patronul plecă, spusei încet către Marian:

— Nu mi-a plăcut de fel râsul lui când ai cerut să ni se dea odăiţele astea de aici.

— Ei, ce crezi că ni se poate întâmpla aici! râse prietenul meu. Le-am vârât noi frica în oase, fii pe pace. Cel mult din partea lui Collo ne-am putea teme de ceva şi părerea mea este că el a pus la cale chestia cu şerpii. Asu a procedat în aşa fel, încât ar putea crede cu siguranţă că e nevinovat în ce priveşte atentatul. Hai să mergem în cârciumă, poate descoperim acolo ceva nou.

Părăsirăm odaia şi merserăm în cârciumă. Când deschiserăm uşiţa de lângă tejghea, auzirăm un ţipăt de durere scos de Asu, căruia patronul vroia să-i pună mâinile frânte între scânduri.

Cei de faţă îşi dădeau care mai de care părerea cum să procedeze. Egipteanul îmi inspira milă şi cu toate că voise să mă ucidă, mă apropiai de el, dădui pe hangiu în lături şi zisei:

— Îngrijeşte de patru scândurele subţiri şi înguste! De pildă de la cutii de ţigări. Lasă în grija mea treaba asta!

Făcând o mutră uluită, patronul plecă să aducă o lădiţă de ţigări, din care Marian tăia scândurele potrivite.

Făcui operaţia cum se cuvenea.

— Aşa – spusei la urmă – peste patru săptămâni poate să scoată pansamentul şi va fi vindecat. Unde e Jack, căruia i-am împuşcat mâna? Îl voi pansa şi pe el.

Băiatul veni, palid, cu chipul schimonosit de durere. Îşi legase

mâna cu o cârpă pe care o înlăturai ca să spăl mai întâi rana. Presărai apoi iodoform pe dânsa şi o pansai.

Când fui gata şi cu asta, patronul zise:

— Nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva, drept să-ţi spun. Asu a vrut să te omoare şi d-ta îl mai vindeci! Ciudat!

— După părerea d-tale o fi ciudat – răspunsei – dar eu cred că e foarte firesc. Dar acum dă-mi te rog un whisky, căci noaptea asta ne-a adus atâtea surprize, încât simt nevoia unui întăritor.

Cârciumarul râse iar, apoi, pe când îmi turna băutura, zise:

— Da, da, chiar că au fost surprize... De, poate să mai vină şi altele.

— Aşa şi e! făcu Marian. Care va să zici d-ta crezi că ne mai aşteaptă surprize? Păi lasă că ne-om lua noi cuvenitele măsuri de prevedere. Poate că şi ştii cam ce se pregăteşte împotriva noastră?

Cârciumarul se sprijini cu pumnii de tejghea, se apleca înainte şi ne râse în faţă:

— Fireşte că ştiu, domnilor, dar nu vă spun. E şi prea târziu... uite, uite surpriza!

Ultimele cuvinte le rostise cu glas batjocoritor. Ne dădurăm seama îndată că primejdia era îndărătul nostru. Vrui să mă-ntorc repede, când ceva îmi căzu pe cap şi pe umeri, alunecă dea lungul trupului şi rămase atârnat la înălţimea antebraţelor mele.

Era un sac de culoare închisă, în partea de jos prevăzut cu un cerc strâmt, care-mi lipi strâns braţele de trup. Acest atac viclean şi neaşteptat izbuti complet. Eram lipsit de apărare şi la fel trebuie să i se fi întâmplat şi lui Marian, căci nu-i auzeam deloc glasul.

În schimb, îndărătul nostru începu zgomotul unei lupte.

— De ce n-aţi luat un sac mare? Răcni, furios, birtaşul. Aţi văzut doar că negrul are umeri peste măsură de laţi. Fir-ar să fie... ăsta e un diavol!

Aşa dar, la Pongo dădu greş încercarea aceasta de a-l face nevătămător. Zgomotul dovedea că lupta e tot mai îndârjită.

Zadarnic încercai să mă liberez. Cercul de fier se strânsese atât de tare în jurul braţelor şi trupului meu, încât eram cu totul neputincios.

Deodată simţii o atingere, apoi o mână apucă cercul şi-l smuci în sus. Ştiam că era Marian.

Trase pe dreapta cercul atât cât putui scoate mâna din încleştare şi s-o ridic. Luai imediat cuţitul de la brâu şi tăiai sacul, cât putui ajunge mai sus.

Prin tăietura făcută întinsei mâna spre Marian şi trăsei în sus

cercul care-i strângea braţele şi trupul. Curând ei îşi putu scoate mâna stângă Şi acum urmai cu eliberarea mea.

Cu mâna dreaptă ridicat atât de sus cercul meu, încât îmi liberai şi mâna stângă şi izbutii – cu greu, e drept – să trag peste cap cercul cu sacul.

Scosei imediat pistoalele şi mă-ntorsei repede spre cârciumă. Dintr-o privire văzui că şi Marian îşi trăgea sacul peste cap.

Pongo se afla în situaţie grea. Pe podea zăceau vreo opt persoane, în vreme ce alte câteva stăteau, gemând, la mese – dar mai avea împotriva să vreo douăzeci, care se năpusteau cu furie sălbatecă spre el.

O corcitură uriaşă, în care mi se păru că recunosc pe Collo, se înarmase cu un picior de scaun şi veni pe la spate spre credinciosul nostru camarad. Acesta avea tocmai de-a face cu alte trei corcituri, care-l atacau din faţă cu nişte cuţitoaie.

Pongo, însă, nu se putea apăra decât cu pumnii, căci cuţitul său de rechini îi fusese scos din brâu probabil încă de la începutul luptei.

Acum îl avea cârciumarul, care venea alături de Collo, cu arma ridicată. Mă pregăteam să trag, dar Marian mi-o luă înainte şi, cu un ţipăt ascuţit, cârciumarul dădu drumul cuţitului.

În clipa în care detună arma lui Marian, se schimbă priveliştea: corcitura uriaşă aruncă numai o privire spre noi, apoi se strecură ca un şarpe printre ceilalţi şi se făcu nevăzut.

Şi acum, cei mai mulţi dintre clienţi se năpustiră spre noi, asmuţiţi de glasul tunător al hangiului.

În faţa pistoalelor noastre, indivizii şovăiră. Şi asta fu pierzania lor. Căci Pongo, care în vremea asta terminase cu cele trei corcituri, spumega de furie. Înhăţa primul scaun ce-i căzu sub mână şi, cu ţipătul său războinic, se năpusti din lături asupra ticăloşilor.

Şi, ca prin minune, indivizii aceştia se împrăştiară care încotro. Dar numai puţini izbutiră să iasă din sfera de acţiune a furiosului Pongo şi mai mult de jumătate fură culcaţi la pământ de camaradul nostru. De noi nu mai îndrăznea nimeni să se apropie, ca nişte şoareci în capcană alergau ceilalţi, ţipând încoa şi-ncolo.

Deodată uşa fu deschisă cu putere, opt poliţişti englezi dădură buzna cu pistoalele ridicate şi răsună porunca:

— Sus mâinile!

Ascultarăm şi noi de ordinul acesta, de asemenea şi Pongo, care mai ţinea în mână scaunul şi se alătură de noi. Şeful poliţiştilor ne aruncă numai o privire, dădu apoi din cap şi, ajutat de oamenii săi, începu să-i lege pe acei care se mai ţineau pe

picioare.

Se apropie apoi de noi şi întrebă:

— Domnii au fost atacaţi?

Puserăm la loc pistoalele în brâu şi Marian spuse numele noastre. Chipul comisarului se lumină imediat şi omul exclamă surprins:

— Asta mă bucură, domnilor, e o cinste pentru mine să vă cunosc. Am primit ordine să vă dăm concursul în orice împrejurare. Îmi daţi voie să va rog să-mi istorisiţi ce vi s-a întâmplat în spelunca asta? De mult am pus noi ochii pe localul acesta şi ne-am bucura dacă am avea, în sfârşit, o dovadă împotriva patronului.

— Cred că-ţi putem da material îndestulător – răspunse Marian – acum caut însă pe o corcitură care cred că a şters putina. Vrei să fii atât de bun să cercetăm împreună odăile pe care le închiriază hangiul?

— Mai e vorbă, domnule Farrow – Lewis – se adresă el unuia din poliţişti – fluieră alarma să vie ajutor şi pune să fie transportaţi oamenii, care la poliţie, care la spital. Tom şi Francis vin cu mine.

Ieşirăm pe coridor şi scotocirăm toate camerele. Numai două de la capătul gangului păreau să ti fost locuite, însă locatarii le părăsiseră în grabă.

— Aha, am venit prea târziu! zise Marian arătând ferestrele deschise. Dar de scăpat tot nu ne scapă ei. A! Uite aici o foaie de hârtie. Să vedem ce scrie pe dânsa.

Privii peste umărul lui. Din păcate hârtia era ruptă şi atât se putea citi:

„... Ires, Calcanul negru”.

— Hm... nu prea e mult, dar poate găsim vreodată explicaţia, zise. Marian.

— Să pun oamenii mei să-i caute pe cei doi pe care îi urmăriţi? întrebă comisarul.

— Nu, mulţumesc – refuză Marian – avem aici o dovadă împotriva lor, ştiu însă că e vorba de o taina pe care am vrea s-o dezlegăm. Cred că mâine dăm noi de dânşii undeva. Dar acum să mergem la poliţie, poate ne lăsaţi să dormim acolo până dimineaţă... Pentru cele câteva ceasuri n-aş vrea să merg la hotel.

— Cu toată plăcerea, domnule Farrow.

Ne luarăm bagajele şi urmarăm pe comisar la circumscripţie, care nu era departe. În drum, comisarul ne spuse că un poliţist în patrulare auzise gălăgie în cârciumă şi dăduse alarma.

Arestaţii şi fuseseră aduşi la circumscripţie, cea mai mare parte, însă, era la spital – după cum ni se spuse – şi unii chiar la

morgă.

Procesul verbal fu repede redactat, apoi ni se dădu o odăiţă în care se aflau câteva paturi şi după câtva timp, dormeam adânc.

V
TAINA

NICI NU SE LUMINA BINE DE ZIUĂ şi eram iarăşi pe picioare.

Pe când beam cafeaua oferită de amabilul comisar, Marian zise:

— Nu cred ca după fuga din spelunca aceea, Elliott să se mai fi dus la vreun hotel. Ar fi bătut la ochi asta la o oră atât de târzie, când nu mai intră nici un vapor în port. Trebuie să ne începem deci cercetările de la cârciumă.

— Cu siguranţă că şi-or fi petrecut restul nopţii prin apropiere, probabil în vreun şopron, îmi dădui eu cu părerea. Deoarece nu s-or mai simţi la adăpost aci, de sigur că vor lua primul vapor, să plece mai departe. Cel mai bun lucru ar fi să ne interesăm înainte de toate de plecarea vapoarelor.

— Ai dreptate – încuviinţă Marian – uite că vine comisarul, poate ştie el.

Poliţistul aduse îndată o carte şi după ce o răsfoi, zise:

— Poimâine pleacă vaporul rapid „Monte Rosa” spre America de Sud, Buenos Aires.

După alte patru zile aveţi „Usambara” pentru Europa. Peste o săptămână…

— Mulţumesc – îl întrerupse Marian – ajunge atâta. Nu poate fi vorba decât de „Monte Rosa”. Aşa dar spre Buenos Aires, asta se potriveşte de minune. Să ne îngrijim imediat de bilete.

— Ce, vreţi să plecaţi spre America de Sud? întrebă comisarul, surprins. Aveţi planuri anumite pentru acolo?

— Nu, dar credem că vom da de urmele Unei taine mari! zâmbi Marian. Vrei să fi atât de bun, domnule comisar şi să pui pe cineva să se intereseze, dacă pentru vaporul acesta au fost reţinute sau vor fi reţinute astăzi două locuri pe numele Elliott? În caz afirmativ te-aş mai ruga să dispui să ni se ia şi nouă două bilete.

— Cu plăcere, domnule Farrow – răspunse poliţistul – aşadar Elliott! adăugă el, surprins. Care va să zică am avut dreptate cu bănuiala mea! Mi s-a părut foarte schimbat când l-am văzut ultima oară. Să fie amestecat în vreo crimă?

— Cam aşa ceva bănuiesc şi eu – răspunse Marian – şi vreau să încerc să fac lumină. Afară de asta, Pongo al nostru are o răfuială veche cu Collo, corcitura, care-l însoţeşte acum pe Elliott.

— Ce rău îmi pare că nu pot merge cu dv.! zise comisarul. Dar vă voi îndeplini dorinţele întocmai, domnule Farrow.

— Îţi mulţumesc – spuse Marian – acum să mergem în căutarea celor doi.

— Mai aşteptaţi cinci minute – propuse comisarul – să se înapoieze din oraş poliţiştii care se schimbă acum. Poate că vreunul din ei raportează ceva care vă interesează, sau vă pune chiar pe urmele celor doi.

— Ai dreptate – încuviinţă Marian.

Nu trecu mult şi începură să vie poliţiştii, dându-şi fiecare raportul, în cele din urmă comisarul intră iar la noi în odaie; părea foarte vesel.

— Poliţistul Hopkins, care face serviciul în partea de miazăzi a oraşului, raportează că în zorii zilei a observat un european bătrân şi o corcitură înaltă, care au ieşit dintre ultimele şoproane şi au pornit-o încetişor pe ţărmul mării, spre Sud, ne zise el. Hopkins n-a avut nici un motiv să intervină, dar s-a simţit dator să raporteze cazul.

— Minunat! exclamă Marian. Să pornim îndată după dânşii. Elliott e prea bătrân ca să poată merge repede, aşa că-i vom ajunge curând.

Tocmai vroiam să părăsim circumscripţia, când intră un poliţist şi raportă comisarului:

— Hangiul Hasting vrea să vorbească îndată cu oamenii care au fost găzduiţi în hanul său. Zice că ar avea să vă spună ceva important.

— Doriţi să daţi curs acestei rugăminţi? ne întrebă comisarul. Eu vroiam să mă duc acum în orice caz la spital, care e drumul pe care trebuie să mergeţi şi dv. ca s-ajungeţi la, chei.

— Fireşte că ne ducem – răspunse Marian – sunt curios s-aud ce o să ne spună.

— Ceva bun în nici un caz – îmi dădui eu cu părerea – o fi vrând să ne întindă vreo cursă ca să se răzbune.

După câteva minute ajunserăm la spital.

Birtaşul Hasting era într-o celulă separată după cum orânduise comisarul. Când ne apropiarăm de patul lui, chipul i se schimonosi de furie, dar imediat îşi reveni şi se prefăcu pocăit.

— Domnilor, am fost nedrept cu dv., începu el cu glas plângăreţ – dar vina o poartă corcitura aceea şi însoţitorul său, un bătrân european. Ei mi-au dat foarte mulţi bani şi-mi spuneau că e vorba de o ceartă veche în care dv., domnilor, n-aveaţi dreptate. Atunci mi-am dat încuviinţarea ca să fiţi luaţi prizonieri, căci eu sunt un om care nu pot suferi nedreptatea.

La cuvintele acestea izbucnirăm în râs. Hasting se uită iarăşi urât la noi, dar urmă pe acelaşi ton:

— E într-adevăr aşa, domnilor, altminteri n-aş fi încuviinţat să vi se facă vreun rău în casa mea. Dar vreau să vă dau acum dovada de gândurile mele bune. Ştiu încotro au pornit duşmanii dv. Mă pot bizui pe sprijinul dv. daca vă destăinuiesc asta?

— Fireşte – răspunse Marian – dacă ne spui adevărul, vom interveni să ţi se dea o pedeapsă uşoară. Ei, încotro au pornit?

— Înăuntrul ţării, spre Karibib – zise Hasting, grav – bătrânul european vorbea de nişte mine pe care le-ar avea acolo. Pomenise şi de un local pe care vrea să-l viziteze, se numeşte „Jan Jonker". Acolo îi veţi găsi cu siguranţă pe amândoi.

Marian zâmbi şi se-ntoarse spre comisar:

— Te-aş sfătui să telefonezi colegului d-tale din Karibib. Patronul localului „Jan Jonker" stă cu siguranţă în legătură cu domnul Hasting al nostru. Fireşte că Hasting vrea să-l ocrotească pe Collo şi să ne pună pe noi pe urmă greşită; Mai mult ca sigur că ne-ar ameninţă mări primejdii şi în localul „Jan Jonker".

— Nu, domnule, e într-adevăr aşa – ne asigură birtaşul – am auzit când spunea europeanul către însoţitorul său. Pe corcitura aia nici n-o cunosc.

— Atunci îţi va fi totuna dacă punem mâna pe el sau nu – zise Marian, zâmbind. Poimâine noi plecăm ia Buenos Aires. Cred că-l voi întâlni pe Collo în restaurantul „Calcanul Negru".

Efectul acestor cuvinte fu de nedescris. Hasting se ridică fulgerător şi se holbă la Marian. Părea înlemnit de spaima.

Şi când Marian îi zâmbi, el căzu înapoi în perne; gemând şi închise ochii.

— Ei, ai văzut? zise prietenul meu. Tot eu ştiu mai bine. După cum spuneam, domnule comisar, te-aş sfătui să te pui în legătură cu colegii d-tale din Karibib, ca să ia în mai de aproape cercetare localul „Jan Jonker".

— Nu mai încape vorbă – răspunse poliţistul. Dar de unde ştii adresa din Buenos Aires?

— Asta ţi o voi spune afară. Să nu-l turburăm pe domnul Hasting din gândurile sale adânci.

Pe sala Marian arătă comisarului hârtia găsită în odaia de la hanul lui Hasting şi zise:

— Gândul că primul cuvânt trebuie să fie „Buenos Aires" şi „Calcanul Negru" trebuie să fie un local; mi-a venit când Hasting pomenise de localul din Karibib. Rămâne deci cum am hotărât: plecăm poimâine cu „Monte Rosa".

Cu un scurt rămas-bun ne despărţirăm. Un poliţist ne călăuzi prin diferite străzi şi străduţe, până ajunserăm la şirul de magazii de pe ţărmul mării.

Aici ne despărţim de călăuza noastră şi pornirăm spre miazăzi, de-a lungul plajei.

Pongo începu să caute de zor urme de picioare şi în cele din urmă scoase o exclamaţie triumfătoare şi arătă spre un loc al ţărmului, unde se vedeau lămurit două urme diferite.

Marian le examină cu luare-aminte şi zise:

— Socot că sunt vechi de un ceas. Cred că trebuie să ne grăbim dacă vrem să-i ajungem pe fugari. Presupun însă că după aceea vor face un mare ocol, ca să se înapoieze la Swakopmund.

În vreme ce mergeam voiniceşte, spusei:

— Bine, Mariane, să presupunem că fi întâlnim. Ce facem atunci? Dacă Pongo îl înlătură pe Collo, nu vom lămuri niciodată taina care-l leagă pe el de Elliott.

— Nu-l lăsăm, ci îi luăm prizonieri, sub motivarea că sunt şi ei părtaşi la atentatul împotriva noastră. Putem dovedi că Collo l-a atacat pe Pongo. Cred că Elliott va începe să vorbească atunci când va vedea că e învinuit el însuşi.

— Tot ce se poate – încuviinţai eu.

Trecurăm iarăşi o limbă de pământ şi în faţa noastră se ivi un golf întins. La cel mult o sută de metri înainte văzurăm două făpturi, stând faţă-n faţă.

Marian duse repede ocheanul la ochi.

— Ei sunt – zise el – se pare, însă, că se ceartă. Da, corcitura ameninţă pe bătrân. Hm... acum se pune chestia să ne apropiem neobservaţi. A, e prea târziu... Collo ne-a zărit. Şi, Dumnezeule! Nu m-aş fi aşteptat la asta! Înainte, trebuie să-l ajungem!

O dramă se desfăşurase înaintea noastră. Cu siguranţă că îndată ce zări făpturile noastre corcitura ştia ca suntem noi. Şi atunci, cu o mişcare fulgerătoare înfipsese cuţitul în pieptul bătrânului Elliott.

Se întoarse apoi fi o luă la goană de-a lungul ţărmului, spre miazăzi.

Pornirăm îndată după el, în frunte cu Pongo. Dar Collo ne-o luase înainte cu peste o sută de metri şi părea să fie un foarte bun alergător; cel mult Pongo dacă-l putea ajunge, astfel că lăsarăm urmărirea pe seama credinciosului negru. Când ajunserăm la Elliott ne oprirăm, în vreme ce Pongo alerga înainte.

Bătrânul bogătaş zăcea în nisip, cu ochii închişi, lovitura de cuţit îl atinsese sub inimă şi când îi ridicai capul se iviră picături de sânge pe buzele lui.

— L-a găurit plămânul – zise Marian, cu gravitate – nu cred să-l mai putem salva.

— Nici nu cred să se mai trezească – zisei eu.

— Dacă i-am umezi fruntea cu apă de mare – propuse Marian – poate îşi mai revine pentru o clipă. Voi încerca, cel puţin.

Se duse de luă apă în pumni şi o lăsa să picure pe fruntea bătrânului. Făcu aşa de trei ori şi în cele din urmă Elliott respiră deodată adânc, apoi deschise ochii şi ne privi mirat.

— Corcitura Collo te-a înjunghiat – zise Marian – mai ai de trăit încă puţin. Domnule Elliott, ai ceva de mărturisit, înainte de a părăsi această lume?

— D-ta… d-le… eşti Farrow? îngână muribundul, cu greutate.

Marian încuviinţă din cap şi Elliott urmă:

— De dv. am fugit; acum trebuie totuşi să-ţi mărturisesc taina. Oh, diavolul ăsta, Collo ăsta m-a adus pe calea pierzaniei… Eu nu sunt James Elliott, ci fratele său geamăn, Joe. James e prizonier dincolo – scăpaţi-l!

Cu mâna tremurătoare arata spre apus, peste ocean.

— James şi Maud, amândoi prizonieri, zise el mai departe. Duceţi-vă repede acolo, pe corcitură va veni să-l ia cineva.

— Ascultă, Joe Elliott – zise Marian stăruitor – James şi Maud Elliott se afla în localul „Calcanul Negru”?

Muribundul avu o privire de neţărmurită de mirare, apoi dădu din cap şi mai izbuti să îngâne:

— Chinez… opiu… primejdios… când un vapor.

Trupul îi fu zguduit de un tremur, se zvârcoli o clipă şi în momentul următor rămase nemişcat.

— La asta nu m-aş fi aşteptat! – murmură Marian – uite unde poate duce lăcomia de avere! Nu e de mirare că Elliott apărea schimbat tuturor celor ce-l cunoşteau. Acum avem o ţintă frumoasă înainte: salvarea a doi prizonieri. Oare o să-l ajungă Pongo pe Collo? Joe Elliott mai spunea că va veni să-i ia cineva. Numai de n-ar fi primejduit Pongo prin aceasta.

Collo şi Pongo se mai vedeau ca nişte punctuleţe, departe spre miazăzi. Marian duse ocheanul la ochi şi zise:

— Ceva tot s-a apropiat Pongo, dar mai are vreo şaizeci de metri. Collo ăsta e un alergător minunat. Ah, asta crezuse Joe Elliott: uite colo vine o barcă cu motor.

Îşi îndreptă ocheanul spre mare şi urmă agitat:

— Şi colo în larg e un vas de comerţ mare. Ah! Barca cu motor e la ţărm – continuă el şi îşi îndreptă ocheanul iar spre miazăzi – Collo a ajuns-o… se depărtează de mal… păcat că Pongo n-are nici o armă la el! Drace! Oamenii din barcă trag asupra lui… Uite! … cade… repede… trebuie să mergem într-acolo!

Marian îşi smulse pistolul şi începu să alerge de-a lungul plajei. Îl urmai imediat şi deodată nu mai simţii nici oboseală, nici

căldură. Pongo al nostru era în primejdie, era poate grav rănit sau chiar ucis mişeleşte. Şi, în timp ce goneam putui vedea că barca se îndepărta în grabă de ţărm, spre vaporul care aştepta departe în larg.

Când fu la câteva sute de metri de mal, Pongo, care până atunci stătuse nemişcat în nisip, sări deodată în picioare şi ameninţă cu pumnul spre micul vas.

Îşi dăduse seamă că numai prin vicleşug adică să se dea drept rănit sau chiar mort – putea scăpa de alte gloanţe.

Simţămintele lui Colo n-or fi fost prea plăcute în clipele acestea, căci vedea doar că înverşunatul său duşman era din nou pe picioare şi nu uitase de răzbunare.

Ne oprirăm din fugă şi ne întoarserăm spre Elliott. Zadarnic îi scotocirăm prin buzunare – nu puturăm găsi nimic.

Căptuşeala dinăuntru a hainei era ruptă şi din asta puturăm deduce, că Collo îşi însuşise repede portvizitul rănitului, înainte de a fugi. Poate ca se simţea acum în deplină siguranţă; n-avea de unde să bănuiască cum că noi ştiam despre Buenos Aires şi de localul „Calcanul negru”.

Pongo veni agale înapoi, era foarte abătut că îi scăpase din mână duşmanul. Dar chipul i se lumină când Marian îi spuse că vom pleca în curând după fugar şi că vom da neapărat de el în America de Sud.

Avurăm încă mult de lucru în ziua aceea. Dădurăm o declaraţie în care era cuprinsă mărturisirea muribundului, punând însă condiţia ca noi înşine să anunţăm politia din Buenos Aires. Printr-o neprevedere prizonierii ar fi putui fi primejduiţi.

Seara aflarăm că localul „Jan Jonker” din Karibib fusese închis de poliţie, dovedindu-se că era un cuib de bandiţi.

După două zile vaporul rapid „Monte Rosa” ridică ancora. Plecam spre America de Sud, unde ne aşteptau noii aventuri, pe care ţi le voi povesti într-o zi – încheie doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: **TAINA LUI ELLIOTT.**

În numărul următor:

CÂINII SĂLBATICI.

In Numărul următor:

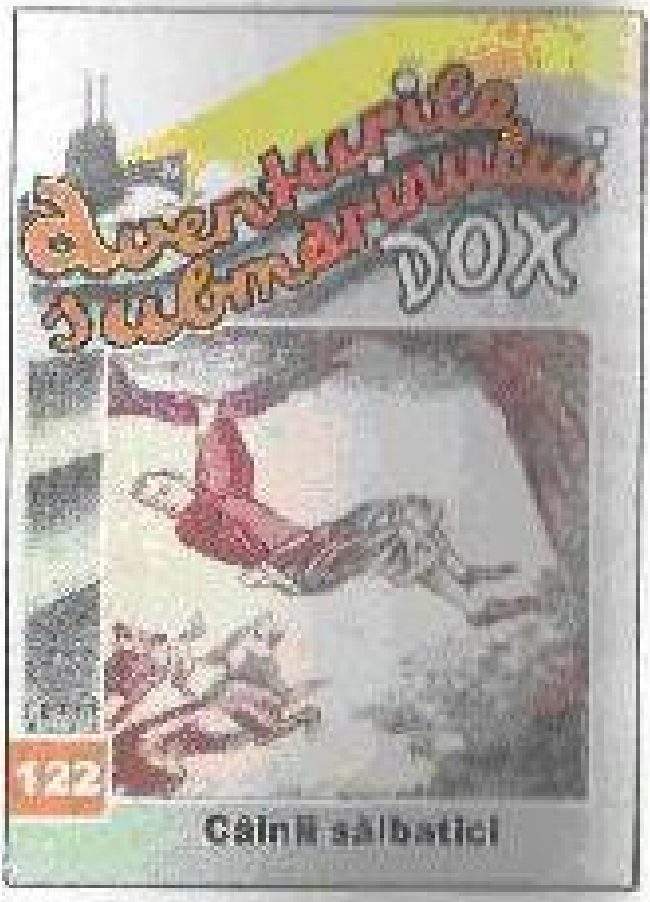

aventura continuă...

editura MARIBI